

сжшитѣ вѣяния, пуска дълги коси и ревностно участвува въ урежданитѣ реферати и беседи по разни въпроси отъ социаленъ характеръ. Като ученикъ отъ пети класъ, той написва една комедийка въ две действия, първата негова литературна работа, въ която усмива постояннитѣ кавги между хазяитѣ у които живѣе, но, за жалость, тоя ръкописъ не е запазенъ.

Следъ като завършва пети класъ по настояванията на баща си Пѣйо напуска училището и постѣпя ученикъ-телеграфистъ въ родния си градъ, кждето се отдава на четене предимно руска литература, а тѣй сжщо изучава социализма. Презъ нея година (1895) той отива въ София съ желанието да се яви на конкурса обявенъ отъ Министерството на Народното Просвѣщение за стипендии по драматическо искусство, но понеже конкурса се забавилъ, а съ повече отпускъ и пари той не разполагалъ, за да може да го дочака, принудилъ се да се откаже отъ намерението да става актьоръ и се връща въ Чирпанъ. На следната 1896 год. взелъ успешно изпита за телеграфопощенски чиновникъ, получава назначение въ Сливенъ, кждето престоюва една година. Отъ тамъ бива премѣстенъ началникъ на телеграфопощенска станция въ гара Стралджа. Въ това малко, глухо село, безъ каквито и да е условия и потикъ за работа, Пѣйо прекарвалъ времето си въ четене произведенията на Хайне и Надсонъ на руски, найлюбимитѣ му презъ тия години писатели.

Една привечеръ, презъ зимата, разхождайки се край желѣзопжтната станция, той забележилъ, до гаровия хамбаръ, струпана отъ прогнили траверси и дъски, малка барака, слабо освѣтена, въ която се очертавали силуетитѣ на измжчени бежанци—арменци. Лошата участъ на тия бежанци, принудени да станатъ хамали, намира отзвукъ въ неговата душа и върналъ се при апарата, подъ впечатлението на видѣната картина написва чудно-хубавата елегия »Арменци«, която въ последствие преработва и изпраща отъ Анхиало въ сп. »Мисль« следъ »Калиопа« (1899 год)